Svanuće

Glasnik Kristove Prisutnosti

hr

Časopis Svanuće

Prosinac 2026.

Sadržaj

GLAVNI ČLANAK 2

KRIST JE ROĐEN 2

BIBLIJSKE STUDIJE 15

ŽIVA NADA 15
POZVANI NA SVETOST 18
EMANUEL – BOG S NAMA 21
SVETO SVEĆENIŠTVO 23

KRŠĆANSKI ŽIVOT I NAUK 26

STVORITELJ SE OTKRIVA 26

Pratite u svojoj Bibliji!

Glavni članak

Krist je rođen

„Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin.”
Luka 2,11

Prije više od dvije tisuće godina, ova anđeoska objava skupini pastira koji su noću čuvali svoja stada označila je ključan korak naprijed u ostvarivanju Božjeg plana spasenja. Cijeli kontekst našeg temeljnog teksta glasi: „Anđeo im Gospodnji pristupi i slava ih Gospodnja obasja! Silno se prestrašiše. No anđeo im reče: 'Ne bojte se! Evo, javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin. I evo vam znaka: naći ćete novorođenče povijeno gdje leži u jaslama.' I odjednom se anđelu pridruži silna nebeska vojska hvaleći Boga: 'Slava Bogu na visinama, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!'” (Luka 2,9–14)

Obećanje

Prije toga, dolazak Spasitelja bio je u domeni obećanja; stoga je jedan od vrlo važnih aspekata ove radosne vijesti bila činjenica da se Spasitelj sada doista rodio. Riječ „evanđelje” znači „dobra vijest”. Pavao nas izvještava da je evanđelje bilo naviješteno stoljećima ranije Abrahamu, kada je Bog obećao tom svom drevnom prijatelju da će po njegovu potomstvu biti blagoslovljene sve obitelji na zemlji (Galaćanima 3,8; Postanak 12,3; Postanak 22,18). U tom kontekstu, Pavao identificira Isusa kao to obećano „potomstvo” (Galaćanima 3,16). Za

Abrahama je bila dobra vijest da će njegovo potomstvo – Isus kao obećani potomak – biti sredstvo blagoslova za cijelo čovječanstvo. Ipak, ta je dobra vijest počivala isključivo na obećanju. To je obećanje bilo potvrđeno Božjom zakletvom (Postanak 22,16–18; Hebrejima 6,13–17).

To isto obećanje ponovno je potvrđeno Izaku i Jakovu. Neposredno prije smrti, dok je izricao blagoslove svojim dvanaestorici sinova, Jakov je prorekao da će iz loze njegova sina Jude proizaći onaj koji će se zvati Šilo – mirotvorac – te da će njemu pripasti „poslušnost naroda" (Postanak 49,9.10). Bilo je to još jedno obećanje o dolasku Spasitelja, odnosno Mesije – onoga oko kojega će se narodi okupiti i po kojemu će primiti blagoslove mira.

Mojsije je u svoje vrijeme također prihvatio ta divna obećanja da će Bog Izraelov poslati velikoga vođu, Mesiju, koji će donijeti izbavljenje Njegovu narodu i blagoslov cijelom čovječanstvu. Očito je da mu je Mojsijeva majka, dok se brinula o njemu na faraonovu dvoru, govorila o obećanju danom Abrahamu i o tome što ono podrazumijeva. Čitamo: „Mojsije je, kad je odrastao, odbio da ga zovu sinom faraonove kćeri. Odabrao je dijeliti patnju Božjeg naroda umjesto da uživa u prolaznim zadovoljstvima grijeha. Smatrao je da je bolje trpjeti radi Krista nego posjedovati blago Egipta, jer je upravljao pogled prema velikoj nagradi koja ga je čekala" (Hebrejima 11,24-26).

Grčka riječ „Krist" novozavjetni je ekvivalent hebrejskoj riječi „Mesija". Mojsije je očito shvaćao da Božja obećanja dana Abrahamu, Izaku i Jakovu znače da će Bog poslati Mesiju. Rado je odabrao

dijeliti sudbinu Božjeg naroda, kojemu su ta obećanja bila dana. Kasnije, nakon što je Izraelu preko Mojsija predan Zakon, Mojsije je dobio uputu da tom narodu prenese kako će im Gospodin podići proroka poput njega te da će svi biti pozvani slušati tog proroka i biti mu poslušni (Ponovljeni zakon 18,18.19). U Novom se zavjetu to proročanstvo primjenjuje na Isusa tijekom Njegove tisućgodišnje vladavine. Djela apostolska 3:20, 22, 23

Mnoga proročanstva

Izaija je prorekao: „Evo, djevica će začeti i roditi sina, i nadjenut će mu ime Emanuel." (Izaija 7:14). Još jedno Izaijino proročanstvo glasi: „Jer, dijete nam se rodilo, sin nam je darovan. Vlast će počivati na njegovim ramenima. I zvat će se: Divni Savjetnik, Silni Bog, Vječni Otac, Knez mira. Njegovoj vlasti i miru neće biti kraja. Vladat će pravedno i pošteno, s prijestolja svog pretka Davida, u svu vječnost. Revnost Gospodina nad vojskama učinit će da se to ostvari!" Izaija 9:6, 7

Izaija je nadalje prorokovao o dolasku Mesije: „Tada će iz panja Jišajeva izrasti mladica, a iz njegova korijena izniknut će izdanak koji će donijeti plod – i na njemu će počivati Duh Gospodnji – Duh mudrosti i razboritosti, Duh savjeta i jakosti, Duh spoznaje i straha [strahopoštovanja] pred Gospodinom; i on će biti ispunjen duhom razboritosti... Neće suditi prema vanjskom izgledu niti donositi odluke na temelju onoga što čuje od drugih. Dosudit će pravdu siromašnima i pravedno odlučivati u korist potlačenih. Zemlja će se tresti od snage njegove riječi, a jedan dah iz njegovih usta uništit će zle.

Pravednost će biti njegov pojas, a vjernost pojas oko njegova struka.” Izaija 11:1-5

U 9. poglavlju knjige proroka Daniela, u 25. retku, nalazi se još jedno jamstvo o dolasku Mesije. U tom se proročanstvu navodi vremenski okvir koji ukazuje na to kada će on doći. Proročanstvo glasi: „Znaj, dakle, i razumij: od časa kad izađe zapovijed da se obnovi i izgradi Jeruzalem pa do dolaska Mesije, Pomazanika, proći će sedam tjedana i šezdeset i dva tjedna.” U vrijeme kada se Isus pojavio kao Mesija, mnogi su ga iščekivali. To je iščekivanje nedvojbeno bilo, barem djelomično, utemeljeno na ovom proročanstvu koje je zapisao Daniel (Luka 3,15).

U 5. poglavlju knjige proroka Miheja, u 2. retku, nalazi se proročanstvo koje otkriva mjesto na kojem će se roditi Obećani. Tekst glasi: „A ti, Betleheme Efrato, premda si malen među judejskim gradovima, iz tebe će za mene izaći onaj koji će biti vladar u Izraelu, čije podrijetlo seže u davnu prošlost.”

Ta i druga obećanja te proročanstva o dolasku Mesije bila su velik izvor nadahnuća za pobožne pripadnike izraelskog naroda. Ipak, većina ljudi nije shvaćala da se sva ta proročanstva neće ispuniti odjednom. Nisu razumjeli značenje određenih proročanstava koja su govorila o Mesijinoj patnji i smrti – o tome da će on biti Otkupitelj Izraela i cijelog svijeta. Nisu znali da će on uskrsnuti od mrtvih i vratiti se na nebo. Imali su na umu samo mnoga Božja jamstva da će Mesija doći te da će Izrael i svi narodi na zemlji biti blagoslovljeni.

Izraelci su znali da je Bog obećao poslati Mesiju. Kao što je navedeno u prethodnim biblijskim recima, u

proročanstvima se spominju mnoga imena i titule tog velikog Obećanika, uključujući „Emanuel" i „Šilo". On je bio obećano „sjeme" i prorok veći od Mojsija. Mesija je također trebao biti „izdanak iz panja Jišajeva", a iz njegova korijenja trebala je izrasti „mladica". On je trebao biti „Knez mira".

Kroz duga stoljeća Izrael je u nadi iščekivao ispunjenje onog dijela Božjeg nauma koji se odnosio na dolazak Mesije. Napokon je došlo vrijeme da se ta obećanja počnu pretvarati u stvarnost, pa je anđeo objavio: „Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin." Tako su ta obećanja počela poprimati konkretan oblik: Krist, Mesija, bio je rođen.

Devet mjeseci ranije Marija je primila uvjeravanje da će postati majka onoga koji će biti veliki Mesija i izbavitelj Izraela i svijeta. „Anđeo joj reče: 'Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga. Evo, začet ćeš i roditi sina. Nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida, oca njegova, i kraljevat će nad domom Jakovljevim uvijeke i njegovu kraljevstvu neće biti kraja.'" (Luka 1,30–33)

Ova anđelova objava podsjeća nas na Izaijino proročanstvo, ranije spomenuto, u kojem je prorečeno da će Mesija sjesti „na prijestolje Davidovo i na kraljevstvo njegovo, da ga utvrdi i utemelji na pravu i pravdi, od sada pa dovijeka". Davidovo je kraljevstvo propalo otprilike šesto godina ranije. Budući da je David bio iznimno drag Bogu, On je odredio da se buduće mesijansko kraljevstvo promatra kao obnovljeno kraljevstvo Davida – čovjeka po Božjem srcu (1. Samuelova 13,14; Djela apostolska 13,22). Stoga je Isus „veći

David", a po svojoj je majci bio i izravni Davidov potomak.

Skromne okolnosti

Na temelju objave koju joj je prenio anđeo Gabrijel, Marija je znala da će biti majka onoga koji je bio obećan. Bog je dopustio da se Njegovo sveto dijete rodi u štali. Iako je mjesto Isusova rođenja bilo skromno, a njegova majka u Izraelu razmjerno nepoznata osoba, njegovo su rođenje navijestili anđeli. Bilo je to prikladno. Bog se u mnogim prilikama služio anđelima kako bi ljudima u davna vremena prenio svoj naum o slanju Mesije. Sada, kada je došlo vrijeme za ispunjenje tih obećanja, bilo je prikladno da i začeće i rođenje tog velikana također navijeste anđeli.

Isusovo rođenje bilo je prekretnica u ostvarivanju Božjeg nauma. To je značilo da je Božji plan prešao iz faze obećanja u razdoblje njihova ispunjenja. Bog je nastavio davati obećanja i preko svojih slugu u Novom zavjetu, no sada je stigla središnja osoba svih starozavjetnih i novozavjetnih obećanja i proročanstava, a njegovo je rođenje u Betlehemu bilo naviješteno po anđelima.

Pastiri kojima je upućena ta objava zasigurno su bili ispunjeni strahopoštovanjem, ali i radošću. Njihova je prva misao bila otići u Betlehem i provjeriti ono što su čuli. Čitamo: „Kad su anđeli otišli od njih na nebo, pastiri su rekli jedni drugima: 'Pođimo, dakle, u Betlehem! Pogledajmo taj događaj o kojem nas je Gospodin obavijestio.' I požurili su te pronašli Mariju, Josipa i dijete kako leži u jaslama." (Luka 2,15-16)

Pastiri su bili posve uvjereni. „Kad su to vidjeli, razglasili su ono što im je bilo rečeno o tom djetetu. I svi koji su to čuli divili su se onome što su im pastiri ispričali.” (Luka 2,17.18). Želja pastira da što većem broju ljudi prenesu dobru vijest koja im je bila povjerena bila je prirodna i hvalevrijedna. I mi bismo danas trebali imati istu takvu želju. U današnje vrijeme, Gospodinov narod ima povlasticu razumjeti Božji plan još potpunije nego što su to razumjeli pastiri. Radosna vijest o Isusovom rođenju – uz sve ono što ona znači u kontekstu Božjeg plana i nauma – trebala bi nas potaknuti da učinimo sve što je u našoj moći kako bismo tu evanđeosku poruku prenijeli posvuda, služeći se svim sredstvima koja su nam na raspolaganju. Matej 24,14; Rimljanima 10,15; 1. Korinćanima 9,16

Još ne Mesija

Isusovo rođenje bilo je uistinu važno kao korak naprijed u Božjem planu. Ipak, kao dojenče, on još nije bio Mesija. Riječ „Mesija” znači „pomazanik”, odnosno „onaj koji je pomazan”. Značenje te riječi proizlazi iz Zakona danog Izraelu, prema kojem su se kraljevi i svećenici pomazivali prilikom stupanja na dužnost. Pomazanje je predstavljalo službeno imenovanje na određenu službu. (Izlazak 28,41; 1. Samuelova 9,16.17; 1. Samuelova 16,13). Sve je to ukazivalo na pomazanje Svetim Duhom koje je Isus primio u trenutku svog krštenja. (Hebrejima 1,8.9; Djela apostolska 10,38). To je pomazanje na Pedesetnicu primila i Crkva. 1. Ivanova 2,27; 2. Korinćanima 1,21.22

U trenutku Isusovog krštenja, on je čuo svog nebeskog Oca kako mu se obraća s neba riječima:

„Ti si Sin moj, ljubljeni! U tebi mi je sva milina!" (Luka 3,22). Isusovo rođenje navijestili su anđeli, no kao dojenče on još nije mogao znati za svoju zemaljsku svrhu niti je u potpunosti shvaćati. U dobi od dvanaest godina pronađen je u Hramu među učiteljima Zakona, gdje je nastojao saznati što više o svom poslanju (Luka 2,41–47). Tek kada je u tridesetoj godini došao na Jordan – posvetivši se vršenju volje svoga Oca i započinjući javnu fazu svoje službe – primio je tu blagoslovljenu potvrdu o svojem sinovstvu. Tada je spoznao da je njegov Nebeski Otac veoma zadovoljan njime. Sada je on bio obećani Mesija.

Do tog su vremena pastiri, kojima je bilo naviješteno njegovo rođenje, možda već preminuli. Zasigurno, mnogi kojima su oni prenijeli radosnu vijest također više nisu bili među živima. Kako god bilo, nakon što je Isus započeo svoju službu, više se ne spominju nikakve anđeoske objave. Moguće je da je Bog želio naglasiti kako su budući događaji – Isusova služba, smrt i uskrsnuće – sada ono što je uistinu važno. Isusovo rođenje bilo je nužno kao sredstvo za postizanje tog cilja, no Nebeski Otac ne želi da posebno štujemo Isusa kao dojenče. Umjesto toga, pozvani smo svakodnevno uzeti svoj križ i slijediti pomazanog Isusa na njegovu putu patnje i smrti (Matej 16,24; Luka 9,23).

Božji dar

Obećanja koja se tiču dolaska Mesije isticala su da će on biti onaj kojega šalje Bog. Ta se misao prenosi i u Novi zavjet. U Ivanu 3,16 Isus se naziva Božjim darom: „Bog je toliko ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina, da nijedan koji u njega vjeruje

ne propadne, nego da ima život vječni." Riječi su posve nedostatne da opišu taj milostiv i dragocjen dar koji nam je Nebeski Otac podario – nama i cijelom čovječanstvu.

Budući da se prvi znak tog dara očitovao u Isusovu rođenju, prikladno je da taj dio Božjeg plana u nama potakne želju da nesebično darujemo sebe. Kao prvo, kada spoznamo Božji veliki dar ljubavi prema nama, trebali bismo mu dragovoljno predati sve što imamo, posvećujući se njemu. On nas je pozvao da mu darujemo svoja srca (Izreke 23,26). Kada se odazovemo na taj poziv, to znači da mu predajemo sve što posjedujemo, pa čak i sam život, uz spoznaju da se on time može služiti na način koji je njemu ugodan. Takvo posvećenje podrazumijeva prikazivanje naših tijela kao „žive žrtve", kako to navodi apostol Pavao u Poslanici Rimljanima 12,1.

Spasitelj

Kada je anđeo pastirima navijestio da se rodio Mesija, nazvao ga je Spasiteljem. Pastirima je to vjerojatno značilo tek izbavljenje od rimskog jarma pod kojim je izraelski narod u to vrijeme živio. Za nas to ima mnogo dublje značenje. To znači da će Isus, svojom smrću kao Otkupitelj čovječanstva, svim ljudima omogućiti spasenje od smrti. Nebeski Otac znao je da darivanje svoga Sina za spasenje čovječanstva podrazumijeva i to da će on morati trpjeti i umrijeti. Kakav li je to bio skupocjen dar! Kako bi oponašali Očevu ljubav u darivanju, pravi kršćani moraju biti spremni trpjeti i umrijeti, baš kao što je to učinio Isus. Iako naša žrtva nema otkupiteljsku vrijednost kakvu je imala Isusova smrt, naša će vjernost rezultirati prilikom da s njime sudjelujemo u

ispunjenju obećanja o blagoslovu za „sve obitelji na zemlji" u njegovom budućem kraljevstvu. Rimljanima 8,17; 2. Timoteju 2,11.12

Nakon što je jedan anđeo navijestio Isusovo rođenje, „odjednom se anđelu pridružilo mnoštvo nebeske vojske, hvaleći Boga i govoreći: Slava Bogu na visinama, a na zemlji mir, među ljudima dobra volja!" (Luka 2,13.14). Zasigurno će svi koji ljube Gospodina i raduju se njegovom velikom naumu spasenja također slaviti Boga i hvaliti ga zbog dara njegova Sina.

Znamo da će Isusovo rođenje naposljetku dovesti do mira u cijelom svijetu. Prošlo je više od dvije tisuće godina otkako se začula ta anđeoska pjesma slave, a na zemlji još uvijek nema mira. To ne znači da je Božji naum propao. To jednostavno znači da se tijekom tog vremena odvijala još jedna pripremna faza Božjeg velikog nauma. Ta faza obuhvaća pozivanje onih iz svijeta koji su pozvani slijediti Isusove stope – služiti, trpjeti i umrijeti s njime – kako bi s njime mogli živjeti i kraljevati. Danas postoji svaki razlog za vjerovanje da se to djelo bliži svome dovršetku. To znači da će Mesijansko kraljevstvo uskoro donijeti mir narodima te da će ljudi iz svih naroda prepoznati Isusa kao istinskog „Kneza mira". (Izaija 9:6)

U tom će Kraljevstvu Isus također djelovati kao posrednik mira između Boga i otuđene ljudske obitelji. Trajan mir među narodima nije moguć sve dok ljudi nisu u miru s Bogom. Naši praroditelji odabrali su put suprotan Božjem zakonu i time na sebe navukli smrtnu presudu. Zbog nasljeđa, svi njihovi potomci rođeni su u grijehu, „u bezakonju". (Psalam 51:5) Cijeli svijet koji ne vjeruje stoga je

otuđen od Boga i pod osudom na smrt. Isus je dao svoj život kao zamjenu za Adama i njegov rod. (Rimljanima 5:12, 19; 1. Korinćanima 15:21, 22) Time se čovječanstvu otvara put za povratak iz smrti i ponovno stjecanje Božje naklonosti – za sve one koji budu poslušni pravednim zakonima Kristovog kraljevstva koje dolazi na zemlju. (Matej 6:10) Ta će veličanstvena odredba stupiti na snagu tijekom Mesijanskog kraljevstva putem Novog saveza, kao što je obećano u Jeremiji 31:31–34.

Isus će tada biti „Vječni Otac". (Izaija 9:6) Drugim riječima, on će podariti vječni život svima onima koji se vjerom i poslušnošću pokažu dostojnima toga dara. Kako li je veličanstvena ta perspektiva! Ona znači kraj bolesti, boli i smrti. Kako li je istinita bila anđelova objava da će sin rođen Mariji biti „Spasitelj". Dok razmišljamo o Isusovom rođenju, ne bismo smjeli zanemariti taj veličanstveni ishod Božjeg plana spasenja. (Djela apostolska 5:31; 1. Ivanova 4:14)

„Dobra volja prema ljudima"

U pjesmi anđela spominje se izraz „dobra volja prema ljudima". Mnogi koji ne poznaju Božji plan za spasenje ljudi tumače to kao dobru volju „među" ljudima. Ovakvo gledište stavlja velik teret na njihovu vjeru jer znaju da od Isusova rođenja među ljudima nema ništa više dobre volje nego što je bilo prije. Uzalud su nastojali obratiti svijet Kristu i njegovim učenjima te time uspostaviti stanje dobre volje među ljudima, vjerujući da je to Božji naum u sadašnjem vremenu. Mi se radujemo spoznaji da će svijet biti obraćen tek u Božje određeno vrijeme, tijekom Mesijanskog kraljevstva. Tada će se Gospodinov

Duh izliti „na svako tijelo” (Joel 2,28). Pod njegovim prosvjetljujućim utjecajem ljudi će se udaljiti od sebičnosti te će naučiti ljubiti jedni druge i služiti jedni drugima.

Božja dobra volja prema ljudima očitovala se rođenjem njegova Sina, kojega je poslao u svijet da bude Otkupitelj i Spasitelj čovječanstva. Božja dobra volja prema ljudima očitovala se na taj način jer ih je On ljubio. Iako se ljudski rod zbog zlih djela otuđio od Boga, On je ipak ljubio ljude. Ljubio ih je toliko da je dao svoga Sina, koji je postao Otkupitelj i Posrednik kako bi ih vratio u život i u sklad s Bogom. Ivan 3,16.17; 1. Timoteju 2,5.6; 1. Ivanova 4,9

Isusova smrt i uskrsnuće bili su dodatni dokaz Božje dobre volje prema ljudima. Odabir vjernih sljedbenika Učitelja, koji će s Isusom sudjelovati u kraljevskoj vlasti, također je dokaz Božje dobre volje prema ljudskom rodu. Kristov povratak, radi uspostave njegovog Kraljevstva, isto tako očituje Božju dobaru volju prema ljudima. Doista, Božja dobra volja izražena je u svakom detalju njegovog plana punog ljubavi, čiji je cilj blagosloviti sve obitelji na zemlji. S obzirom na to, kako je samo prikladno da se pridružimo anđelima u pjesmi: „Slava Bogu na visinama!”

Za pastire je to bilo čudesno iskustvo – čuti od anđela da se napokon rodio onaj kojega je Bog Izraelov tako dugo obećavao. Još je divnije živjeti u današnje vrijeme i imati jamstvo da će Krist uskoro uspostaviti svoje Kraljevstvo, putem kojega će svim ljudima biti osigurani mir, zdravlje i život (Otkrivenje 21:4, 5). Svijetu koji je pritisnut nevoljama i brigama čini se nevjerojatnim da živimo na pragu takvog zlatnog doba mira, sigurnosti, zdravlja i života. Nema

sumnje da su mnogi tada s nevjericom primili izvještaj pastira o rođenju Mesije. Isto tako, većina ljudi danas neće obraćati pažnju na našu poruku. Ipak, naša je povlastica naviještati tu radosnu vijest te time pokazati svoju radost i oduševljenje porukom koju su anđeli prije više od dvije tisuće godina prenijeli pastirima u Betlehemu. Neka nam ta veličanstvena poruka uvijek bude od neprocjenjive vrijednosti u našim životima.

Biblijske studije

Lekcija za 6. prosinca

Živa nada

Ključni stih: „Njega ljubite, a da ga niste vidjeli; u njega, premda ga sada ne vidite, vjerujete i radujete se radošću neizrecivom i proslavljenom.”
1. Petrova 1,8

Odabrani biblijski tekst:
1. Petrova 1,1–12

Kao apostol, Petar svoje čitatelje najprije naziva „izabranima”, što znači da ih je Bog odabrao na poseban i jedinstven način (1. Petrova 1,1–2). Taj je izraz upotrijebljen kako bi ih ojačao i ohrabrio u njihovim nevoljama. Budući da je tekst nastao pod božanskim nadahnućem, on služi kao utjeha svim Gospodinovim posvećenim sljedbenicima – od vremena rane Crkve pa sve do danas.

Takva utjeha proizlazi iz našeg oslanjanja na djelotvornost Kristove otkupne žrtve i iz prihvaćanja statusa djece Nebeskog Oca. Sve se to temelji na nadi koju nosimo u sebi: da ćemo postati subaštinici sa svojim Spasiteljem te, budemo li vjerni, živjeti i kraljevati s njime kako bismo donijeli blagoslov svim obiteljima na zemlji. Otkrivenje 20,4; Postanak 12,3; 22,18

„Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas je po svojem velikom milosrđu nanovo rodio za živu nadu uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih, za baštinu neraspadljivu, neokaljanu i

nevenljivu, pohranjenu na nebesima za vas, koje Božja sila po vjeri čuva za spasenje spremno da se objavi u posljednje vrijeme.” 1. Petrova 1,3–5

Posebno se radujemo Božjoj sili koja nas čuva kada nas snađu razne kušnje, znajući da će On biti s nama dok se naša vjera stavlja na kušnju. „Zbog toga se radujete”, kaže Petar, „iako ste sada, bude li potrebno, nakratko ožalošćeni raznolikim kušnjama.” (1. Petrova 1,6). Ponekad se pogrešno smatra da snažan kršćanin nikada neće osjetiti žalost tijekom kušnje. Ipak, Petar nam ovdje govori da nisu potrebne samo razne kušnje, već – što je još važnije – i žalost koju one mogu prouzročiti. Bog ima naum ne samo sâmom kušnjom, već i s teškom patnjom koju pritom možemo osjećati.

Naš ključni stih potvrđuje da, iako nikada nismo doslovno vidjeli ni Krista ni Boga, mi ih silno ljubimo. Činimo to jer smo svjesni da su oni s nama i s iščekivanjem čekaju da dovršimo svoj put žrtvovanja, kako bi ova noć grijeha napokon završila. Tada će uslijediti obećani blagoslovi za čovječanstvo, baš kao što su to prorekli svi sveti proroci Staroga zavjeta (Djela apostolska 3,21).

Naš položaj pred Bogom pruža nam prilike za žrtvovanje i služenje dok sudjelujemo u Kristovim patnjama. Činjenica da postoje prilike za patnju „radi njegova tijela” upućuje na to da je Božja namjera bila omogućiti Crkvi sudjelovanje u iskustvima koja će je osposobiti da, kao dio kraljevskog svećenstva, donosi blagoslove čovječanstvu tijekom Kraljevstva (Kološanima 1,24). Osobito će polaganje vlastitih života za braću, u službi Istini, posvjedočiti o iskrenosti predanja naših tijela kao žrtve (Rimljanima 12,1).

Gospodin vjernost u podnošenju prijekora, sramote, iscrpljenosti i svega što je povezano sa žrtvovanjem računa kao sudjelovanje u „patnjama za evanđelje” (2. Timoteju 1,8). To vrijedi pod uvjetom da su takve patnje posljedica dobrovoljnog djelovanja u njegovo ime i radi promicanja njegove stvari. Kakva li je to povlastica!

Biblijske studije

Lekcija za 13. prosinca

Pozvani na svetost

Ključni stihovi: „Nego, kao što je svet onaj koji vas je pozvao, tako i vi budite sveti u svemu življenju; jer je pisano: Budite sveti, jer sam ja svet."
1. Petrova 1,15-16

Odabrani biblijski tekst:
1. Petrova 1,13-21

U ovoj lekciji apostol Petar podsjeća kršćane da budu „trijezni i budni" (1. Petrova 1,13). Smisao ovog izraza jest priprema za djelovanje. Apostol također kaže da moramo biti „trijezni", što označava sposobnost ozbiljnog sagledavanja života. To opisuje stanje oslobođeno svakog oblika mentalnog i duhovnog gubitka samokontrole; riječ je o stavu samodiscipline koji izbjegava krajnosti u bilo kojem smjeru.

Ako se pokažemo kao poslušni Kristovi sljedbenici, steći ćemo potrebna iskustva koja će nas učiniti „sposobnima za udio u baštini svetih u svjetlosti" (Kološanima 1,12). Tako ćemo biti preobraženi obnavljanjem svoga uma, kako bismo mogli „razabrati što je volja Božja: što je dobro, ugodno i savršeno". Drugim riječima, uskladit ćemo se s božanskim uputama. Rimljanima 12,2

Naši ključni stihovi ukazuju na to da je apsolutna svetost mjerilo koje bismo trebali u potpunosti prihvatiti. To vrijedi unatoč činjenici da je, zbog

ljudske slabosti, ne možemo postići u tijelu. Ipak, trebamo što je više moguće slijediti božanski uzor, osobito kada je riječ o našoj volji i umu.

„Budući da zazivate Oca koji nepristrano sudi svakomu prema njegovim djelima, provodite vrijeme svoga boravka na zemlji u strahu Božjem. Jer znate da niste otkupljeni od svog ispraznog načina života, naslijeđenog od otaca, nečim raspadljivim – srebrom ili zlatom – nego dragocjenom krvlju Krista, Jaganjca bez mane i bez ljage. On je bio predodređen prije postanka svijeta, a očitovan je u ovim posljednjim vremenima radi vas." (1. Petrova 1,17–20). Ove riječi iz naše pouke pružaju ponizan podsjetnik da je naše otkupljenje postalo moguće jedino Kristovom žrtvom.

Jedan od dokaza da smo prešli iz smrti u život jest taj da ljubimo braću. Kao što je Krist položio svoj život za nas, tako i mi trebamo položiti svoje živote jedni za druge (1. Ivanova 3,14.16). Drugim riječima, trebamo učiniti sve što je u našoj moći kako bismo im pomogli da učine sigurnim svoj poziv i izabranje. U molitvi našega Gospodina, zabilježenoj u 17. poglavlju Evanđelja po Ivanu, On je prvenstveno mislio na dvanaestoricu – koji su trebali biti Njegovi posebni poslanici na zemlji – te na one koji će slušati njihova poučavanja nakon što On, poslije uskrsnuća, uzađe na nebo (Ivan 17,11–20). Kakvo smo samo nasljeđe obećanja i utjehe primili kao pomoć, pod uvjetom da slijedimo Kristove stope! Ako to primimo k srcu, ostat ćemo vjerni sve do smrti i postati dionici Njegove slave. Otkrivenje 2,10

Naš Gospodin neprestano brine o našem dobru i posvećenju. Ako poslušamo upute vezane uz Njegovu skrb za nas – tako što ćemo ostati u Njemu

tijekom cijelog svog zemaljskog putovanja – tada na sebe možemo primijeniti sljedeće riječi: „Održite se u ljubavi Božjoj, iščekujući milosrđe Gospodina našega Isusa Krista za život vječni. ... A onomu koji vas može očuvati od pada i postaviti vas besprijekornima... neka bude slava i veličanstvo, vlast i sila, sada i u sve vijeke.” Juda 1,21.24.25

Biblijske studije

Lekcija za 20. prosinca

Emanuel – Bog s nama

Ključni stih: „Evo, djevica će začeti i roditi sina, i nadjenut će mu ime Emanuel – što znači: Bog s nama!”
Matej 1,23

Odabrani biblijski tekst:
Matej 1,18–25

Matej ne opisuje Isusovo rođenje tako detaljno kao Luka. Umjesto toga, on prikazuje događaje iz perspektive Josipa, zaručnika Marije. Prije nego što su stupili u bračni život, pokazalo se da je ona trudna. Budući da je nije želio javno osramotiti, Josip ju je namjeravao potajno otpustiti. Međutim, anđeo Gospodnji ukazao mu se u snu i rekao mu neka se ne boji uzeti Mariju za svoju ženu, jer je do začeća došlo čudesnim djelovanjem Duha Svetoga. Matej 1,18–20

Anđeo je nastavio: „Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus, jer će on spasiti svoj narod od njihovih grijeha. Sve se to dogodilo da se ispuni ono što je Gospodin rekao po proroku.” Matej 1,21–22

Naš ključni stih prikazuje ispunjenje onoga što je Bog objavio po proroku Izaiji u Starom zavjetu. U knjizi proroka Izaije (7,13–14) prorok naviješta Isusovo rođenje, govoreći da će „djevica začeti i roditi sina” te da će to biti znak „domu Davidovu”. Kako je divno Božje upravljanje, zahvaljujući kojem se na Njegovu božanski nadahnutu Riječ – kako u Starom tako i u

Novom zavjetu – možemo osloniti kao na skladan temelj naše vjere u sva obećanja zapisana u Svetom pismu.

„Kad se Josip probudio, učinio je kako mu je zapovjedio anđeo Gospodnji i uzeo Mariju za svoju ženu." (Matej 1,24). Iako Biblija ne donosi mnogo pojedinosti o Josipu, on je očito bio izvanredan čovjek. Glasnik mu je prenio da uzme Mariju za svoju ženu – u okolnostima koje su se činile vrlo neobičnima – no on je to učinio bez oklijevanja.

Kao posvećeni Kristovi sljedbenici, možemo izvući pouke iz Josipova primjera. A što je s nama? Činimo li spremno ono što Gospodin želi da učinimo, nakon što smo spoznali njegovu volju? Razmišljajući o svom životu otkako smo stupili na „uski put", propuštamo li ikada učiniti ono na što smo se obvezali? Svjesni smo da nam se Bog danas ne obraća putem anđela, no kad bi to činio, zar ne bismo zasigurno slijedili njihove upute? S druge strane, ako bi se Bog poslužio ljudima kako bi nam pružio potreban savjet, bismo li možda odbacili takvu pomoć, smatrajući da se to nikoga drugoga ne tiče i da je to stvar isključivo između nas i Boga?

Ponekad možemo biti kratkovidni u pogledu nekih svojih postupaka koji su vidljivi drugima. U situacijama kada nam je potreban savjet, Gospodin može potaknuti nekog brata ili sestru u Kristu da nam – strpljivo, ljubazno i blago – ukažu na ispravniji put. Ako ispravno reagiramo, unijet ćemo potrebne promjene i poboljšanja u svoj život kako bismo bili što ugodniji Gospodinu. U tu svrhu vrijedi razmisliti o sljedećem biblijskom retku: „Prije nego što sam bio u nevolji, lutao sam, a sada čuvam riječ tvoju." (Psalam 119,67)

Biblijske studije

Lekcija za 27. prosinca

Sveto svećeništvo

Ključni stih: "I vi se kao živo kamenje gradite kao duhovna kuća za sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu."
1. Petrova 2,5

Odabrano Sveto pismo:
1. Petrova 2,1-10

Na početku naše lekcije Petar upozorava da su svaka zloba, prijevara, licemjerje, zavist i zlobno govorenje zabranjeni među posvećenima. Uzimajući u obzir ovaj poticaj, trebali bismo primati Sveto pismo nevinim, djetinjim srcem. "Kao novorođenčad, žudite za iskrenim mlijekom riječi, da u njemu možete rasti." (1. Petrova 2,1.2). S božanskog stajališta, beba se jednako smatra članom Kristova tijela kao i razvijeniji kršćanin. "Mlijeko riječi" tada postaje temelj za upijanje jače hrane koja je neophodna za rast do duhovne zrelosti u Kristu. Efežanima 4,14-16

"Ako ste okusili dobrotu Gospodnju. Dolazite Kristu, koji je živi kamen temeljac Božjeg hrama. Njega su ljudi odbacili, ali ga je Bog izabrao za veliku čast." (1. Petrova 2,3.4). Naš ključni stih zatim tvrdi da će dovršena crkva, sastavljena od ovog "živog kamenja", sačinjavati "duhovnu kuću" i "sveto svećenstvo", po kojem će čovječanstvo biti

poučavano i blagoslovljeno kada nadolazeće zemaljsko kraljevstvo bude djelovalo. Matej 6:10

Dok gledamo sadašnje uvjete u svijetu, čini se da će se sveci uskoro ujediniti s Kristom u slavi kao što sugerira sljedeća referenca u Starom zavjetu. "Što si ti, moćna goro [sadašnje Sotonino kraljevstvo]? Pred Zerubabelom ćeš postati ravno tlo. Tada će on iznijeti vrh [Krista] uz povike Bog ga blagoslovio! Bog ga blagoslovio!" Zaharija 4:7

Dok nastavljamo svoj zemaljski boravak prije uspostave kraljevstva pravednosti, postoje neki podsjetnici u Bibliji da je Božji standard za njegov izabrani "svećenički" narod uvijek bio standard svetosti, kao što je navedeno u našem ključnom stihu, iako nitko osim Isusa nije to mogao savršeno očitovati u tijelu. Jedan primjer svećeničkog lošeg ponašanja i nesvetog ponašanja koje je izazvalo veliko Božje nezadovoljstvo očitovali su Pinhas i Hofni, sinovi Elija, izraelskog velikog svećenika. U svojoj službi kao pod svećenicima, silom su uzimali od ljudi više od njihovog udjela u mirovnim žrtvama. Osim toga, činili su nemoral sa ženama koje su služile na ulazu u šator sastanka. 1. Samuelova 2,12-17,22

Elijevi sinovi bili su nevjerni u obavljanju svojih dužnosti pod svećeničkim vodstvom. Kao Gospodinove sluge trebali su biti poučavatelji riječju i primjerom u pravednosti i iskazivanju poštovanja prema Nebeskom Ocu. Međutim, na kraju su ubijeni dok su nosili Kovčeg Saveza dok su se Izraelci borili protiv Filistejaca. (1. Samuelova 4,11). Ovo je bilo jasno ispunjenje ranijeg stiha, gdje Eli pita: "Ako jedna osoba zgriješi protiv druge, Bog može posredovati za prijestupnika; ali ako netko zgriješi

protiv Gospodina, tko će se zauzimati za njih? Njegovi sinovi, međutim, nisu poslušali prijekor svog oca, jer je bila volja Gospodnja da ih pogubi." 1. Samuelova 2:25

Postoje mnoge lekcije iz Starog zavjeta u vezi s posvećenjem i svetošću koji se zahtijevaju od izraelskog svećeništva. Kada dalje istražujemo ove stvari, one će odražavati važnost Pavlovih riječi: "Ovo im se dogodilo kao primjer i upozorenje nama; napisano je za našu pouku da nas, na koje su došli svršeci vjekova, opomenu i opremi." (1. Korinćanima 10,11). Težimo za svetošću.

Stvoritelj se otkriva

"Nebesa slavu Božju navješćuju, i djelo ruku njegovih otkriva svod nebeski."
Psalam 19,1

Dok se još jedna godina bliži kraju, umjesto da preispitujemo mnoge uznemirujuće i potresne događaje koji su se dogodili u proteklih dvanaest mjeseci, vjerujemo da će biti osvježavajuće i korisno pregledati samo jedan uzorak čudesnih djela Boga, našeg Stvoritelja. Čineći to, počinjemo s prvim stihom Biblije: "U početku stvori Bog nebo i zemlju." (Postanak 1:1). Sretni su oni koji vjerom, utemeljenom na razumu, mogu prihvatiti ovo jasno svjedočanstvo Svetoga pisma. Međutim, osim ove jednostavne izjave, njegovo je svjedočanstvo posvuda prikazano diljem zemlje, u zraku, morima i nebu.

Sam Stvoritelj na to upozorava u razotkrivajućem dijalogu s prorokom Jobom. "Tada Gospodin odgovori Jobu iz vihora: "Tko je to što moju mudrost dovodi u pitanje takvim neukim riječima? Pripremi se kao čovjek, jer imam neka pitanja za tebe, a ti moraš odgovoriti na njih." (Job 38,1-3). Ovo je bio tek početak dugog niza pitanja koja je Bog postavio Jobu. Uzeto zajedno, ovo iznosi mnoge točke koje bi, budući da ljudska mudrost ne zna odgovore, trebale pomoći čak i najskeptičnijima da shvate istinitost Davidovih riječi: "Reče bezumnik u srcu svome: nema Boga." (Psalam 14,1). Istinski mudri znaju da vjera u postojanje inteligentnog Stvoritelja

vodi do jedinih razumnih i zadovoljavajućih odgovora.

"Gdje si bio kad sam postavio temelje zemlji? Reci mi, ako toliko znaš. Tko je odredio njezine dimenzije i razvukao mjernu liniju? Što podupire njezine temelje, i tko je položio njezin kamen temeljac dok su jutarnje zvijezde zajedno pjevale i svi anđeli klicali od radosti?" (Job 38:4-7). Job je bio mudar čovjek. Znao je da sve što čovjek napravi zahtijeva planiranje i vještinu. To je vrijedilo za zgrade. U naše vrijeme to vrijedi za složene strojeve, prijevozna sredstva, računala i druga moderna čuda. Te se stvari ne događaju samo tako.

Zemlja, dom cijelog čovječanstva, stvorena je bez da Job ili bilo tko drugi od čovječanstva ima ikakve veze s njom. Job nije bio prisutan kada su "temelji" položeni. Nije sudjelovao u arhitektonskom dizajnu i mjerenjima. Ipak, znao je da zemlja postoji. Ovaj veličanstveni prikaz mudrosti i dizajna trebao bi nam pomoći, kao što je nedvojbeno Jobu, da shvatimo da je morao postojati božanski Arhitekt i Graditelj s inteligencijom i moći daleko nadmoćnijom od one koju posjeduje čovjek.

Tada je Gospodin podsjetio Joba na neke pojedinosti vezane uz stvaranje zemlje. Upitao je: "Tko je zadržao more unutar njegovih granica dok je izbijalo iz utrobe, i dok sam ga zaodjenuo oblacima i u gustu tamu umotao? Jer sam ga zaključao iza rešetkastih vrata, ograničavajući mu obale. Rekao sam, dovde i ne dalje nećeš doći. Ovdje tvoji ponosni valovi moraju stati!" Job 38:8-11

Čuda mora

Kako rijetko razmišljamo o Božjoj čudotvornoj moći u vezi s osekom i osekom oceana. Doista, znamo kako to objasniti. Kažemo da su plime i oseke uglavnom kontrolirane gravitacijskom silom Mjeseca; ali što to znači? Što je gravitacija? Sir Isaac Newton otkrio je zakon gravitacije, ali tko je taj zakon formulirao i primijenio? Postoje trenuci kada lokalno vjetrovi povećaju visinu plime i oseke nekoliko stopa, a oni koji žive blizu obale moraju privremeno potražiti više mjesto; ali rijetko ljudi shvaćaju da obično mogu sigurno živjeti uz more samo zato što je Bog odredio: "Ovuda daleko i nikako dalje nećeš doći. Ovdje tvoji ponosni valovi moraju stati!"

Sljedeći je Job upitan: “Jesi li ikada naredio jutru da se pojavi i učinio da zora svane na istoku?” (Job 38:12). Naizgled je Job bio ugledan čovjek u svojoj zajednici i čovjek koji je imao značajan autoritet, ali nije imao kontrolu nad izlaskom sunca. Job je znao da je od najranijih dana njegova sjećanja sunce izlazilo i zalazilo, a da on s tim nije imao nikakve veze. Također je shvatio da to vrijedi za generacije prije njega. Znao je da čovjek nikada nije imao kontrolu nad kretanjem Sunca, Mjeseca, zvijezda ili Zemlje. To je daleko nadilazilo ljudske sposobnosti. Ovo je bilo Božje djelo.

Vrata smrti

"Jesu li ti se otvorila vrata smrti?" Job je upitan: "ili si vidio vrata sjene smrti?" (Job 38:17). Muškarci i žene svih dobi nastojali su zaviriti iza smrti, kako bi saznali što leži iza groba. Osim otkrivenja koje nam je dano u Riječi Božjoj, koje nam jamči uskrsnuće mrtvih, nitko nije dobio nikakve zadovoljavajuće informacije.

Baš kao što se misterij stvaranja može objasniti samo u svjetlu činjenice da postoji vrhovni inteligentni Stvoritelj, tako želja za životom nakon smrti postaje istinska nada samo zato što je onaj koji je stvorio život obećao vratiti mrtve u život. Ivan 5:28,29; Djela 24:15; 1. Korinćanima 15:22

Dodatna pitanja

Evo još jednog intrigantnog pitanja: “Odakle dolazi svjetlost, a kamo odlazi tama? Možete li odvesti svakoga u njegovu kuću? Znate li kako doći do tamo? Ali naravno, sve ovo znate! Jer ti si rođen prije nego što je sve stvoreno, i tako si iskusan!” (Job 38:19-21). Što uzrokuje svjetlost i tamu? Iz promatranja znamo da svjetlo dana zamjenjuje tamu noći, a odsutnost svjetla proizvodi tamu. Znanstvenici dodatno znaju da se svjetlost formira iz elektromagnetskog zračenja, ali ne znaju kada, gdje ili na koji način se to počelo događati u prošlim eonima vremena. Bog zna, međutim, jer je on stvorio i tamu i svjetlost. Stvoritelj je bio taj koji je rekao: "Neka bude svjetlost: i bi svjetlost." Postanak 1:3

Gospodin je nastavio ispitivati Joba, pitajući ga o nekoliko stvari koje mnogi opisuju kao jednostavno djela prirode - stvarima koje se, čak i onima koji vjeruju u Boga, često previđaju kao dokazi njegova postojanja. Citiramo: “Tko je stvorio kanal za bujice kiše? Tko je postavio put za munju? Tko čini da kiša pada na neplodnu zemlju, u pustinju u kojoj nitko ne živi? Tko šalje kišu da nasiti osušenu zemlju i učini da iznikne nježna trava? Ima li kiša oca? Tko rađa rosu? Tko je majka leda? Tko rađa mraz s nebesa?” Job 38:25-29

Očit i jedini odgovor na sva ova pitanja je da mora postojati vrhovni, inteligentni Stvoritelj koji je dizajnirao i stvorio vodu i koji je također planirao kako će ona dospjeti do tla i dati život vegetaciji. Većina nas je sa zadovoljstvom svjedočila oživljavanju biljaka, ili trave, kada se osigura voda. Međutim, shvaćamo li da je proces koji to postiže čudesan, omogućen jer je sve uključene elemente dizajnirao i napravio Bog, koji je u početku stvorio nebo i zemlju?

Kako je čudesan način na koji voda koju je stvorio Bog dolazi do "suhih mjesta". (Psalam 105,41). Kao što znamo, isparavanjem vode oceana i jezera vlaga se diže u oblake koji se raspoređuju po kopnu i koji, zbog promjena temperature u zračnim strujanjima, oslobađaju svoju osvježavajuću vodu u obliku kiše i snijega. Dospijevši na zemlju, voda se vraća u oceane i jezera kako bi nastavila čudesan ciklus. Današnji znanstvenici nam govore kako se sve to događa, ali stvarna moć, ili sile, koje doprinose da to bude moguće još uvijek su neobjašnjive, osim ako to pripisujemo božanskoj inteligenciji.

Nebeska tijela

Prebacujući fokus svojih pitanja na nebeska tijela, Bog je upitao Joba: "Možeš li upravljati kretanjem zvijezda - vezati klaster Plejada ili olabaviti uže Oriona? Možete li usmjeravati zviježđa kroz godišnja doba ili voditi medvjedicu s njezinim mladuncima po nebu? Poznajete li zakone svemira? Možete li ih koristiti za regulaciju Zemlje?" Job 38:31-33

Pouka sadržana u ovim pitanjima danas je upečatljivija nego što je bila Jobu. Job je bio mudar čovjek za svoje vrijeme, ali u njegovo vrijeme

poznavanje astronomije nije napredovalo do sadašnjeg stupnja. Izračuni koje su sada omogućili moćni teleskopi otkrili su minutarnu točnost vremena i udaljenosti uključenih u kretanje nebeskih tijela, dajući dokaze da se ona drže u svojim orbitama i pri konstantnim brzinama snagom i dizajnom inteligencije koju čovjek ne može objasniti.

Ne ulazeći u detalje u vezi s referencama na Pleide i Orion, Mazzaroth i Arkturus, glavna poanta lekcije je da ni Job ni mi ne možemo promijeniti smjer kretanja jednog planeta, sunca, zvijezde ili galaksije. Ne razumijemo vladajuće sile koje kontroliraju "kretanje neba", niti način na koji se njihov utjecaj osjeća na Zemlji. Međutim, Bog zna jer je stvorio i Zemlju i sve u golemom kraljevstvu neba, osmislivši njihov točan međusobni odnos.

Na Božju sliku

Jedno od najtežih pitanja koje je Bog postavio Jobu glasi: „Tko je stavio mudrost u nutrinu ili dao razum umu?" (Job 38,36). Niža životinjska stvorenja uglavnom su vođena onim što nazivamo instinktom. Čini se da od trenutka rođenja prirodno slijede određeni obrazac; iako se mnoge od njih može dresirati da do određene mjere slušaju upute svojih ljudskih gospodara, nema dokaza da one doista razumiju zašto to čine. Kao što se može iščitati iz pitanja postavljenog Jobu, životinje ne posjeduju spoznaju srca niti mentalno razumijevanje vlastitog postojanja ili svojih postupaka.

Kod ljudi je situacija drukčija. Ljudi su u znatnoj mjeri sposobni za razmišljanje. Oni znaju da su neke stvari ispravne, a druge pogrešne, čak i ako često biraju činiti ono što je pogrešno. Većina ljudi ima savjest

koja ih „bode" kada učine nešto pogrešno, a pruža mir i zadovoljstvo kada učine ono što je ispravno. Mnogi su iznijeli teorije o navodnom usponu čovjeka, od protoplazme do njegova sadašnjeg stanja. Pokušali su objasniti što je dovelo do raznih promjena u anatomiji životinja tijekom evolucijskog procesa koji je rezultirao pojavom čovjeka. Ipak, nitko ne može odgovoriti na pitanje postavljeno Jobu, koje se tiče čovjeka: „Tko je stavio mudrost u nutrinu ili dao razum umu?"

Na to pitanje postoji samo jedan odgovor. To je Božji odgovor, zabilježen u Njegovoj nadahnutoj Riječi radi naše pouke i ohrabrenja. Nalazi se u samom prvom poglavlju Biblije, u Knjizi Postanka 1,27-28. Ondje saznajemo da je čovjek, po svojoj prirodi, daleko nadmoćniji čak i od najrazvijenijih životinja; on je sposoban razmišljati, planirati, izumljivati te razlikovati dobro od zla, jer je stvoren „na sliku Božju". Kada evolucionisti ponude razumno, valjano i dokazivo objašnjenje o tome kako je nastala ta razlika između čovjeka i njegovih navodnih najbližih srodnika u životinjskom svijetu, tada će njihovi stavovi zaslužiti ozbiljnije razmatranje nego što je to trenutno slučaj. Očitovanje mudrosti Stvoritelja

U 39. poglavlju Knjige o Jobu zabilježena su mnoga druga pitanja na koja, s gledišta ljudske mudrosti, odgovor mora biti negativan. Ta se pitanja odnose na čudesne nagone koje pokazuju razne životinje i ptice. Poglavlje započinje ovim pitanjima: „Znaš li ti vrijeme kad se kote divokoze? Pratiš li rađanje košuta? Možeš li izbrojiti mjesece koje nose, ili znaš li vrijeme kad se kote? One se spuštaju na koljena, donose na svijet mladunčad i oslobađaju se porođajnih muka. Njihovi mladunci jačaju; rastu na

otvorenom polju; odlaze i ne vraćaju se k njima.” (Job 39, 1–4)

Zatim Gospodin skreće pozornost na različite osobine drugih životinja: „Tko je divljem magarcu dao slobodu? Tko mu je razvezao užad? Smjestio sam ga u divljinu; dom mu je pustoš. Mrzi gradsku buku i nema goniča koji bi na nj vikao. Planine su njegov pašnjak, gdje traži svaku vlat trave. Hoće li divlji bik pristati na pripitomljavanje? Hoće li provesti noć u tvojoj staji? Možeš li upregnuti divljeg bika u plug? Hoće li on za tebe orati polje? S obzirom na njegovu snagu, možeš li mu vjerovati? Možeš li otići i prepustiti biku da obavi tvoj posao? Možeš li se osloniti na njega da će donijeti tvoje žito i isporučiti ga na tvoje gumno?” (Job 39, 5–12)

Postoje takozvane domaće životinje koje se uz malo truda mogu dresirati da služe čovjeku. Međutim, ovdje Bog skreće Jobovu pozornost na druge vrste životinja – one divlje – koje se odbijaju podvrgnuti ljudskoj obuci. Tko je odgovoran za te razlike?

Ni Job, a ni mi, nismo dovoljno mudri da bismo razumjeli stvaralačke procese koji su doveli do gotovo beskrajne raznolikosti stvorenoga svijeta. Postoji pjesma Joycea Kilmera pod naslovom „Drveće”, u kojoj stoji da „samo Bog može stvoriti drvo”. Ova je činjenica još upečatljivija kada uzmemo u obzir tisuće vrsta drveća, biljaka i cvijeća, kao i golemu raznolikost u životinjskom svijetu. Samo bi vrhunski, inteligentan Stvoritelj mogao stvoriti taj beskrajan niz tvorevina, od kojih svaka, na svoj čudesan način, odražava mudrost i moć svog Tvorca.

Dodatna pitanja

U završnim stihovima 39. poglavlja skreće nam se pozornost na još jednu uvjerljivu misao. Jobu se postavlja pitanje: „Tvoja li mudrost nagoni sokola da uzleti i raširi krila prema jugu? Diže li se orao u visine na tvoju zapovijed da bi svio gnijezdo? On živi na liticama, nastanjuje se na dalekim, kamenitim hridima. Odatle vreba plijen, promatrajući ga oštrim pogledom. Mladunčad njegova pije krv. Gdje god je strvina, ondje je i on." Job 39,26-30

Skrećući nam pozornost na navike jastreba i orla, Gospodin nas ponovno podsjeća na bezbrojne osobitosti koje postoje u životnim navikama ptica i životinja. Postoje ptice selice koje se sele sa sjevera na jug i s juga na sjever kako se godišnja doba mijenjaju. Tu su ptice plivačice i ptice pjevačice, sove i papige koje oponašaju govor, ptice raskošne ljepote, kao i one neugledne, bezbojne.

Zašto stati samo na pticama? Ista raznolikost postoji među kopnenim životinjama, drvećem, cvijećem i kukcima. Jedina stvar koja im je svima zajednička jest to da posjeduju život. Ljudska mudrost lišena vjere, u svojoj ludosti, tvrdi da su se svi ti nebrojeni oblici biljnog i životinjskog svijeta razvili upravo onako kako jesu – pukim slučajem. Podrijetlo života ostaje nepoznato, osim ako ne prihvatimo objašnjenje dano u Svetom pismu: „U početku stvori Bog nebo i zemlju."

Prihvatimo li tu činjenicu – na što nas potiču mnoga pitanja koja je Bog postavio Jobu, a na koja inače ne bismo znali odgovor – tada spoznajemo odgovor na sva ta pitanja. Odgovor je jednostavan: beskrajna mudrost i svemoć osobnoga Boga i Stvoritelja stoje

iza veličanstvenih djela stvaranja, koja se tako čudesno očituju na nebu, na zemlji i u moru.

Stvoriteljev veličanstveni naum

Job je došao do zaključka da jedini odgovor na sve tajne stvaranja leži u tome da su one djelo inteligentnoga, božanskog Stvoritelja. Za Joba je to ujedno bio i odgovor na problem ljudske patnje, koju je i sam iskusio u toliko mnogo oblika. Kako bi mogao dovoditi u pitanje mudrost velikoga Stvoritelja zato što mu je dopustio da neko vrijeme pati? Zasigurno mu je beskrajna mudrost, koju je Job uočio u svim Božjim djelima stvaranja, pokazala da Stvoritelj zna i što je za njega najbolje. Zar ne bismo i mi svi trebali doći do istoga zaključka? Pogotovo ako želimo spoznati smisao svoga postojanja i pronaći nadu razmišljajući o vječnoj sudbini koju je Stvoritelj namijenio svome ljudskom stvorenju.

Job je rekao Bogu: „Znam da sve možeš” (Job 42,2). Ako u to vjerujemo, tada imamo temelj vjere na kojem možemo graditi istinsko spoznanje o Bogu i njegovu beskrajno mudrom i punom ljubavi naumu pri stvaranju čovjeka. Ako vjerujemo da on može učiniti sve, nećemo sumnjati ni u jedno objašnjenje njegovih planova i nauma koje nam je iznio u svojoj Riječi. Nijedna pouka neće ostati zanemarena ili neposlušana. Nećemo sumnjati ni u jedno obećanje koje je dao, bez obzira na to koliko je dalekosežno ili naizgled neostvarivo.

Božja mudrost i moć divno se očituju u njegovim stvorenim djelima kojima smo okruženi. Ipak, da nemamo nikakvu drugu Božju objavu osim te, imali bismo mnogo razloga pitati se o njegovoj pravednosti i ljubavi. Bog nam ta svojstva otkriva

putem svoje pisane Riječi, a u toj objavi nalazimo i mnoge potvrde njegove mudrosti i moći. Štoviše, upravo objava njegova veličanstvenog nauma za ljudski rod – sadržana u Bibliji – potvrđuje tu čudesnu knjigu kao Božju Riječ, kao njegovu objavu namijenjenu njegovim slugama ovdje na zemlji.